

Cauza C-50/24 [Danané]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

26 ianuarie 2024

Instanța de trimitere:

Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia)

Data deciziei de trimitere:

22 ianuarie 2024

Reclamantă:

X

Pârât:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Observație introductivă

- 1 Prezenta trimitere preliminară face parte dintr-un ansamblu de șapte cauze (cu numerele de cauză C-50/24-C-56/24) primite de Curte în aceeași zi și care provin de la aceeași instanță de trimitere, Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii, Belgia), privind sosirea la aeroportul din Bruxelles (Belgia), cu avionul, a unor resortisanți ai unor țări terțe, care au depus, toți, cereri de protecție internațională la frontieră în ziua sosirii lor. În fiecare dintre aceste cauze, deciziile de refuz al intrării, urmate de decizii de „plasare în detenție într-un anumit loc situat la frontieră”, apoi de „plasare în detenție într-un anumit loc”, au fost adoptate în privința acestor solicitanți înainte de adoptarea unor decizii de „refuz al statutului de refugiat și al statutului de protecție subsidiară” care constituie deciziile atacate.

ⁱ Numele prezentei cauzei este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 2 La 17 octombrie 2023, reclamanta a ajuns cu avionul la Brussels Airport, unde a depus o cerere de protecție internațională la aceeași dată.
- 3 În aceeași zi, reclamanta a făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării, precum și al unei „decizii de plasare în detenție într-un anumit loc la frontieră”, în speță „centrul de tranzit Caricole”.
- 4 La 23 octombrie 2023, Office des étrangers [direction générale au sein du Service fédéral public (SPF) Intérieur [Oficiul pentru Străini (Direcția Generală din cadrul Serviciului Public Federal (SPF) Afaceri Interne)], care este responsabil de aplicarea loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Legea din 15 decembrie 1980 privind accesul pe teritoriu, șederea, stabilirea și îndepărtarea străinilor) (denumită în continuare „Legea din 15 decembrie 1980”) și a arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Decretul regal din 8 octombrie 1981 privind accesul pe teritoriu, șederea, stabilirea și îndepărtarea străinilor), după luarea declarațiilor de la reclamantă, a trimis dosarul „procedură la frontieră” către Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Comisarul General pentru Refugiați și Apatrizi) (denumit în continuare „CGRA”). CGRA este, în dreptul belgian, autoritatea competentă pentru examinarea cererilor de protecție internațională (cea ce corespunde noțiunii de «autoritate decizională») în sensul Directivei 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (denumită în continuare „Directiva 2013/32”).
- 5 La 31 octombrie 2023, CGRA a invitat-o pe reclamantă la un interviu personal prevăzut pentru 17 noiembrie 2023.
- 6 La 14 noiembrie 2023, ministrul a adoptat o „decizie de plasare în detenție într-un anumit loc” (anexa 39bis), prin care, între altele, se permite reclamantei să intre în Regat și se dispune totodată plasarea acesteia în detenție „pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținute dacă solicitanta nu ar fi plasată în detenție, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului”.
- 7 Această nouă decizie nu a determinat nicio schimbare fizică și efectivă a locului de detenție a reclamantei, care a rămas în continuare în „centrul de tranzit Caricole”.
- 8 La 17 noiembrie 2023, reclamanta a fost audiată de CGRA.
- 9 Reclamanta a transmis observații cu privire la conținutul acestei întâlniri la 22 noiembrie 2023.

- 10 La 7 decembrie 2023, CGRA a adoptat o decizie de „refuz al statutului de refugiat și al statutului de protecție subsidiară”, notificată reclamantei la 8 decembrie 2023.
- 11 Prin cererea introductivă din 18 decembrie 2023, reclamanta a introdus o cale de atac la Conseil du contentieux des étrangers.

Cadrul juridic

„Procedura la frontieră”

- 12 La sosirea sa în Belgia, străinul care se prezintă la frontieră fără a deține documentele necesare și căruia i-a fost refuzat statutul de refugiat și de protecție subsidiară sau a cărui cerere de azil nu a fost luată în considerare de CGRA este [...] returnat și, dacă este cazul [...], poate fi returnat la frontiera țării din care a fugit și în care, potrivit declarațiilor sale, viața sau libertatea sa ar fi amenințată” (articolul 72 alineatul 3 din Decretul regal din 8 octombrie 1981 privind accesul pe teritoriu, șederea, stabilirea și îndepărtarea străinilor).
- 13 Atunci când un solicitant depune o cerere de protecție internațională la autoritățile însărcinate cu controlul la frontieră, agenții poliției federale efectuează primele verificări înainte de a transmite dosarul către Office des étrangers, care va efectua înregistrarea (în special a declarațiilor solicitantului referitoare la identitatea, originea și itinerarul său, precum și a răspunsurilor sale la un chestionar privind motivele care l-au determinat să depună o cerere de protecție internațională) și depunerea cererii.
- 14 După efectuarea înregistrării menționate mai sus, Office des étrangers transmite dosarul către CGRA.
- 15 În principiu, CGRA soluționează o cerere de protecție internațională în conformitate cu procedura „standard” (în termen de șase luni – 21 de luni în anumite situații excepționale – după primirea cererii de protecție internațională).
- 16 În cadrul acestui tip de procedură, examinarea și evaluarea CGRA se referă la fondul cererii de protecție internațională.
- 17 În temeiul articolului 57/6 alineatul 1 din Legea din 15 decembrie 1980, CGRA poate decide în acest caz:
 - să acorde statutul de refugiat;
 - să refuze statutul de refugiat și să acorde statutul de protecție subsidiară;
 - să refuze statutul de refugiat și statutul de protecție subsidiară;

- să refuze statutul de refugiat și să excludă de la recunoașterea statutului de protecție subsidiară;
 - să excludă de la recunoașterea statutului de refugiat.
- 18 În special, atunci când solicitantul se află în detenție într-un anumit loc (de exemplu, un loc de detenție pe teritoriu sau la frontieră, precum în prezenta cauză), decizia trebuie să fie luată cu prioritate [articolul 57/6 alineatul 2 din Legea din 15 decembrie 1980, care transpune articolul 31 alineatul (7) din directivă].
- 19 În cadrul unei proceduri prioritare, CGRA soluționează aceste dosare cu prioritate, și anume „înaintea tuturor celorlalte dosare”, și ia aceleași decizii ca în cadrul unei proceduri „standard”.
- 20 De asemenea, există o procedură numită „accelerată” (a se vedea punctele 22 și 23 din prezentul rezumat).
- 21 În temeiul articolului 43 din Directiva 2013/32, intitulat „Proceduri la frontieră”,
- „(1) Statele membre pot prevedea proceduri, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în vederea adoptării unei decizii la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la:
- (a) admisibilitatea unei cereri depuse, în temeiul articolului 33, în aceste locuri și/sau
 - (b) fondul unei cereri într-o procedură în temeiul articolului 31 alineatul (8).
- (2) Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor prevăzute la alineatul (1), se ia o decizie într-un termen rezonabil. În cazul în care nu a fost luată o decizie în termen de patru săptămâni, solicitantului îi este permisă intrarea pe teritoriul statelor membre pentru ca cererea sa de azil să fie soluționată în conformitate cu celelalte dispoziții ale prezentei directive.
- [...]”
- 22 Procedura prevăzută la articolul 31 alineatul (8), la care se face referire la articolul 43 alineatul (1) litera (b), este procedura de examinare „accelerată”. În temeiul acestei dispoziții, „[s]tatele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:
- (a) solicitantul, la depunerea cererii și prezentarea faptelor, a invocat doar aspecte care nu sunt relevante pentru a se examina dacă îndeplinește

sau nu condițiile necesare pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau

- (b) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul prezentei directive; sau
- (c) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei, sau
- (d) există probabilitatea ca solicitantul să fi distrus sau îndepărtat, cu recredință, acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale; sau
- (e) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; sau
- (f) solicitantul a introdus o cerere ulterioară de protecție internațională care nu este inadmisibilă în conformitate cu articolul 40 alineatul (5); sau
- (g) solicitantul depune o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar duce la expulzarea sa; sau
- (h) solicitantul a intrat pe teritoriul statului membru în mod ilegal sau și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, fie nu s-a prezentat la autorități, fie nu și-a depus cererea de protecție internațională cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale pe teritoriu, sau
- (i) solicitantul refuză să respecte obligația de a i se lua amprentele [...], sau
- (j) solicitantul poate fi considerat, din motive întemeiate, un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică și ordine publică în conformitate cu legislația internă.”

23 Această procedură accelerată a fost prevăzută în dreptul belgian la articolul 57/6/1 alineatul 1 din Legea din 15 decembrie 1980, care este formulat în termeni similari cu cei ai articolului 31 alineatul (8) din Directiva 2013/32. În temeiul

articolului 57/6 alineatul 2 din această lege, procedura accelerată se aplică și în cazul detenției atât „la frontiere”, cât și „în Regat” (a se vedea punctul 29 și următoarele din prezentul rezumat). Termenul de examinare prevăzut în dreptul belgian este de 15 zile lucrătoare de la primirea dosarului transmis de Office des étrangers. Este vorba despre un termen de ordine, și anume că depășirea sa nu determină nicio consecință.

- 24 În ceea ce privește articolul 43 din Directiva 2013/32 (Proceduri la frontieră), acesta a fost transpus în dreptul belgian la articolul 57/6/4 din Legea din 15 decembrie 1980, care prevede:

„În privința străinului care încearcă să intre în Regat fără a îndeplini condițiile prevăzute la articolele 2 și 3 și care a depus la frontieră o cerere de protecție internațională, [CGRA] este competent să declare cererea inadmisibilă în temeiul articolului 57/6 alineatul 3 sau să pronunțe o decizie pe fondul cererii în una dintre situațiile menționate la articolul 57/6/1 alineatul 1 primul paragraf literele a), b), c), d), e), f), g), i) sau j).

În cazul în care nu se poate aplica primul paragraf, [CGRA] decide că este necesară o examinare ulterioară, după care solicitantul este autorizat de ministru sau de delegatul său să intre în Regat în conformitate cu articolul 74/5 alineatul 4 punctul 4°.

În cazul în care [CGRA] nu a luat nicio decizie în termen de patru săptămâni de la primirea cererii de protecție internațională transmise de ministru sau de delegatul său, solicitantul este de asemenea autorizat de ministru sau de delegatul său să intre în Regat, în conformitate cu articolul 74/5 alineatul 4 punctul 5°.

- 25 În cadrul unei astfel de proceduri, sunt posibile patru situații:

- 1) adoptarea unei decizii de inadmisibilitate, în principiu în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea cererii transmise de Office des étrangers, în cazurile enumerate la articolul 57/6 alineatul 3 din Legea din 15 decembrie 1980, și anume atunci când:

- „1° solicitantul beneficiază deja de o protecție reală într-o primă țară de azil [...];
- 2° o țară terță poate fi considerată o țară terță sigură [...];
- 3° solicitantul beneficiază deja de o protecție internațională în alt stat membru al Uniunii Europene;
- 4° solicitantul este un resortisant al unui stat membru al Uniunii Europene [...], cu excepția cazului în care prezintă elemente din care reiese că va fi expus unei persecuții sau unei vătămări grave în acest stat membru [...];

- 5° solicitantul depune o cerere ulterioară de protecție internațională pentru care nu apare niciun element sau fapt nou [...] și nici nu este prezentat de solicitant;
- 6° după ce o cerere de protecție internațională, care a fost introdusă în numele său [...] a făcut obiectul unei decizii finale, străinul minor nu invocă fapte proprii care să justifice o cerere distinctă. [...]"
- 2) adoptarea unei decizii pe fond în procedura accelerată, cu condiția de a se afla în una dintre ipotezele prevăzute (toate cazurile de procedură accelerată menționate mai sus, cu excepția refuzului de a se lua amprente);
- 3) adoptarea unei decizii de examinare ulterioare în cazul în care nu se poate lua niciuna dintre deciziile menționate mai sus;
- 4) lipsa unei decizii.
- 26 Lucrările pregătitoare referitoare la legislația belgiană arată că, „în cazul în care un străin nu respectă condițiile de intrare pe teritoriu și depune o cerere de protecție internațională la frontieră, acesta intră în domeniul de aplicare al Directivei 2013/32/UE (Directiva privind procedura) și al Directivei 2013/33/UE (Directiva privind primirea). În timpul examinării cererii sale de protecție internațională, el poate «rămâne în statul membru», [...] inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit, al[e acestui] stat[...] membru» [articolul 2 litera (p) din Directiva 2013/32/UE]"

Locurile de detenție: detenția la frontieră și detenția în Regat

- 27 Pe parcursul desfășurării procedurii de examinare a cererii, solicitantul poate fi plasat în detenție.
- 28 Detenția străinilor aflați în situație de ședere ilegală în centre închise este de competența Office des étrangers. Legea din 15 decembrie 1980 enumeră situațiile în care un solicitant de protecție internațională poate fi plasat în detenție într-un anumit loc.
- 29 Acest „anumit loc de detenție” poate fi situat „la frontieră” sau „în Regat”.

Detenția la frontieră

- 30 În ceea ce privește detenția la frontieră, articolul 74/5 alineatul 1 din Legea din 15 decembrie 1980 prevede:

„Poate fi plasat în detenție într-un anumit loc, situat la frontieră, în așteptarea autorizației de intrare în Regat sau a returnării sale de pe teritoriul respectiv:

- 1° străinul care, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, poate fi returnat de autoritățile însărcinate cu controlul la frontiere;
- 2° străinul care încearcă să intre în Regat fără a îndeplini condițiile prevăzute la articolele 2 și 3, și care depune o cerere de protecție internațională la frontieră.

Niciun străin nu poate fi plasat în detenție pentru simplul motiv că a depus o cerere de protecție internațională”.

- 31 Trebuie arătat în această privință că Belgia nu dispune în realitate de niciun loc de detenție care să se situeze geografic la frontiere.
- 32 Cu toate acestea, printr-o ficțiune juridică, orice loc situat pe teritoriul belgian este (prin adoptarea unui decret regal în acest scop) asimilat unui loc situat la frontieră.
- 33 Rezultă că „se consideră că [s]trăinul plasat în detenție într-unul dintre aceste alte locuri nu a fost autorizat să intre în Regat” (articolul 74/5 alineatul 2 al doilea paragraf din Legea din 15 decembrie 1980).
- 34 În Belgia, există în prezent (dintr-un total de șase locuri de detenție) cinci locuri de acest tip, inclusiv „centrul de tranzit Caricole”. Situat nu departe, dar în afara incintei Brussels Airport, acesta se află, așadar, din punct de vedere geografic pe teritoriul belgian, fiind totodată asimilat unui loc situat la frontieră, deși locația sa (la Steenokkerzeel) nu corespunde niciunei frontiere a țării.

Detenția în Regat

- 35 În ceea ce privește detenția „în Regat”, articolul 74/6 alineatul 1 din Legea din 15 decembrie 1980 prevede:

„Atunci când, pe baza unei analize individuale, se dovedește a fi necesar și nu se poate aplica efectiv nicio măsură mai puțin coercitivă, ministrul sau delegatul său poate plasa solicitantul de protecție internațională în detenție într-un anumit loc din Regat:

- 1° pentru a stabili sau verifica identitatea sau cetățenia solicitantului; sau
- 2° pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținute dacă solicitantul nu ar fi plasat în detenție, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului; sau
- 3° în cazul în care solicitantul este plasat în detenție, supus procedurii de returnare, în vederea pregătirii returnării și/sau a desfășurării procesului de îndepărtare, și în cazul în care se poate demonstra, pe baza unor criterii obiective, inclusiv faptul că solicitantul a avut deja posibilitatea să aibă acces la procedura de azil, că există motive

întemeiate să se creadă că persoana interesată introduce solicitarea de protecție internațională numai pentru a întârzia sau a submina executarea deciziei de returnare; sau

- 4° în cazul în care este necesar din rațiuni de protejare a securității naționale sau a ordinii publice.

[...]”.

Examinarea căii de atac

- 36 În cazul lipsei unei decizii în termenul de patru săptămâni menționat la articolul 57/6/4 al treilea paragraf din Legea din 15 decembrie 1980 (a se vedea punctul 24 din prezentul rezumat), solicitantul este automat autorizat să intre în Belgia. Acest termen de patru săptămâni este o dată-limită, astfel încât depășirea sa determină în mod necesar accesul solicitantului pe teritoriu.
- 37 În prezenta cauză, împlinirea acestui termen nu a determinat însă modificarea situației privind detenția reclamantei.
- 38 Procedura s-a desfășurat astfel într-un loc de detenție situat geografic pe teritoriu, dar asimilat printr-un text normativ unui loc situat la frontieră, atât înainte, cât și după expirarea termenului de patru săptămâni menționat mai sus.
- 39 Se pare că, în practică, se întâmplă, precum în prezenta cauză, ca o procedură să fie inițiată „la frontieră”, dar ca CGRA să adopte o decizie numai după expirarea termenului de patru săptămâni prevăzut de această procedură.
- 40 Cele șapte cauze ridică aceeași problemă de depășire a acestui termen, deși, până la adoptarea deciziilor atacate, solicitanții au continuat să fie plasați în detenție în mod concret în același loc.
- 41 Se dovedește, pe de o parte, că CGRA a continuat examinarea cererii și a adoptat o decizie pe fond în cadrul regimului privind examinarea cu prioritate, în timp ce reclamanta a rămas în același loc ca locul de detenție la frontieră.
- 42 Prin urmare, se ridică problema dacă această detenție într-un loc identic cu cel al procedurii la frontieră implică aplicarea limitărilor temporală (patru săptămâni) și materială („competență limitată [la] ipotezele enumerate la articolul 31 alineatul (8) din Directiva 2013/32”¹), inerente procedurii la frontieră.

¹ A se vedea Concluziile avocatului general Pikamaë prezentate în cauzele conexe Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, punctul 135). Domnul avocat general Pikamaë a adăugat că „[a]stfel, articolul 43 din această directivă definește un regim juridic care formează un tot indisolubil și autorizează statele membre să recurgă la proceduri la frontieră numai dacă respectă condițiile și garanțiile prevăzute în aceasta, ceea ce contrazice interpretarea [...] privind un regim «à la

- 43 Domnul avocat general Pikamäe a apreciat de asemenea că, pentru a se stabili dacă o procedură de examinare a cererilor de protecție internațională inițiată de un reclamant intră în domeniul de aplicare al articolului 43 din Directiva 2013/32, „trebuie să ne concentrăm asupra realității procedurii desfășurate de autoritățile naționale competente și mai precis asupra teritorialității acesteia, care constituie elementul fundamental pentru a determina calificarea sa în raport cu articolul 43 din Directiva 2013/32”².
- 44 Până în prezent, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la acest criteriu de teritorialitate.
- 45 Pârâtul susține că procedura „la frontieră” nu se mai putea aplica în prezenta cauză, din moment ce, în lipsa unei decizii după expirarea termenului de patru săptămâni, solicitantul nu se mai afla la frontieră.
- 46 El precizează în această privință că autorizația de intrare menționată mai sus nu se opune ca o situație de detenție începută inițial la frontieră să poată continua pe teritoriu. Pârâtul observă că această continuare a situației de detenție pe o altă bază (o decizie de plasare în detenție numită „Anexa 39bis”, adoptată în temeiul articolului 74/6 din Legea din 15 decembrie 1980) poate avea loc fără a implica modificări ale locului fizic în care are loc detenția, punând totodată capăt procedurii la frontieră.
- 47 Astfel, potrivit pârâtului, „centrul Caricole” nu este considerat exclusiv un loc asimilat unui anumit loc situat la frontieră. O asemenea calificare nu a înlăturat-o pe cea a unui „anumit loc din Regat”, în sensul articolului 76/6 din Legea din 15 decembrie 1980. În consecință, centrul menționat nu are doar vocația de a primi străini care nu îndeplinesc condițiile de acces și de ședere și, chiar dacă un străin este admis să intre pe teritoriu (ceea ce este, așadar, în mod automat cazul după expirarea termenului de patru săptămâni de la primirea unei cereri de protecție internațională), el poate, potrivit pârâtului, să fie plasat în detenție în același loc, de această dată, în temeiul articolului 74/6 alineatul 1 punctul 2 din această lege (a se vedea punctul 35 din prezentul rezumat).
- 48 Aceasta este ceea ce pârâtul numește dublul rol al centrului în sensul că, în temeiul dublei sale calificări, centrul respectiv poate primi solicitanți care au depus o cerere de protecție internațională la frontieră, continuând totodată să îi primească după ce acestora li s-a permis de plin drept și prin lege să intre în

carte», [...] care i- ar permite să desfășoare în mod substanțial astfel de proceduri depășind cadrul acestora.”

² A se vedea Concluziile avocatului general Pikamäe prezentate în cauzele conexe Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, punctul 136).

Regat, dar au făcut obiectul unei noi decizii de detenție (în Regat), prima decizie de detenție (la frontieră) devenind caducă.

- 49 Pârâtul concluzionează că, în prezenta cauză, după cum demonstrează decizia privind „anexa 39bis”, Office des étrangers a apreciat că detenția reclamantei, pentru motivele pe care le invocă, trebuia să continue în conformitate cu articolul 74/6 alineatul 1 punctul 2 din Legea din 15 decembrie 1980.
- 50 Această detenție, care a avut loc inițial la Caricole în calitate de centru considerat la frontieră, s-a prelungit în același loc de detenție ca centru situat pe teritoriu. Prin urmare, în măsura în care reclamanta a putut avea acces la teritoriu, procedura la frontieră nu se mai putea aplica. Pârâtul nu mai era, așadar, în opinia sa, limitat din punct de vedere material și temporal de „procedura la frontieră” care se încheiase și putea, în consecință, să adopte o decizie fără a săvârși nereguli substanțiale, chiar dacă noul loc de detenție coincide, în mod concret, cu un „anumit loc situat la frontieră” în care solicitantii se află de la sosirea lor în Belgia.
- 51 Reclamanta contestă această analiză și face referire la o jurisprudență anterioară a instanței de trimitere, și anume Hotărârile nr. 294 093 din 12 septembrie 2023³ și nr. 294 112 din 13 septembrie 2023⁴, prin care s-a pronunțat anularea deciziilor atacate în împrejurări similare.
- 52 Pe de altă parte, se dovedește că examinarea cererii de protecție internațională și a actelor de procedură pe care le implică a avut loc, în totalitate sau în parte, într-un mod mai mult sau mai puțin semnificativ, în cadrul procedurii la frontieră:
- transmiterea dosarului de către Office des étrangers către CGRA presupune că ministrul a efectuat toate demersurile pentru care este competent în cadrul unei proceduri de protecție internațională;
 - în anumite cazuri, CGRA a efectuat un interviu personal cu solicitantul pe fondul unei cereri de protecție internațională, în special cu privire la situația personală și familială, itinerarul solicitantului, documentele depuse în susținerea cererii sale, temerea sa, relatarea sa liberă și aprofundarea acestei relatări.
- 53 Uneori, numai decizia privind cererea de protecție internațională este luată după termenul de patru săptămâni, cu alte cuvinte toate actele de cercetare, inclusiv interviul personal, au loc înainte de expirarea termenului de patru săptămâni și nu se emite niciun act ulterior. În alte cauze, interviul personal are loc după termenul de patru săptămâni, fără să rezulte din înscrisurile din dosar că această întârziere ar fi imputabilă solicitantului.

³ https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a294093.an_.pdf

⁴ https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a294112.an_.pdf

- 54 Or, „procedura la frontiera” belgiană se caracterizează prin termene foarte scurte astfel încât această durată scurtă a termenelor și detenția la frontieră sunt susceptibile să compromită punerea în aplicare a anumitor principii de bază și a anumitor garanții fundamentale prevăzute în capitolul II din Directiva 2013/32/UE (în special accesul la un avocat, timpul necesar pentru a aduna toate documentele utile în susținerea cererii, posibilitatea de a primi o copie a notelor de la interviul personal înainte de adoptarea deciziei).
- 55 În ședință, toți reclamânții au invocat încălcarea articolului 57/6/4 din Legea din 15 decembrie 1980. Aceștia apreciază că depășirea termenului de patru săptămâni trebuie să conducă din oficiu, ca încălcare a articolului 57/6/4 al treilea paragraf din legea menționată, la anularea deciziei dacă aceasta a fost adoptată în cadrul unei proceduri inițiate la frontieră.

Prezentare succintă a motivării trimiterii și a întrebărilor preliminare

- 56 Se ridică problema implicațiilor pe care le are situația în discuție în prezenta cauză în raport cu articolul 43 din Directiva 2013/32, precum și cu articolul 8 din Directiva 2013/33 UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională, care consacră caracterul excepțional al detenției unui solicitant de protecție internațională.
- 57 În plus, Conseil du contentieux des étrangers ridică problema dacă faptul că o decizie a fost pronunțată după expirarea termenului de patru săptămâni, în condițiile în care procedura a fost inițiată la frontieră, este compatibil cu articolul 46 din Directiva 2013/32, care consacră un drept la o cale de atac efectivă împotriva deciziilor adoptate privind o cerere de protecție internațională și prevede că statele membre trebuie să se asigure că această cale de atac „*prevede examinarea deplină și ex nunc atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept*”, coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (dreptul la o cale de atac efectivă).
- 58 Pentru a putea soluționa prezentul litigiu, Conseil du contentieux des étrangers consideră necesar să adreseze următoarele întrebări preliminare:
- „1) O procedură de examinare a unei cereri de protecție internațională depusă la frontieră sau într-o zonă de tranzit de către un solicitant care, pe parcursul acestei proceduri, este plasat în detenție într-un loc situat geografic pe teritoriu, dar asimilat printr-un text normativ unui loc situat la frontieră intră în domeniul de aplicare al articolului 43 din Directiva 2013/32/UE?
 - 2) Examinarea unei asemenea cereri de protecție internațională a unui solicitant care, după expirarea termenului de patru săptămâni prevăzut la articolul 43 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE, este admis deplin drept pe teritoriu în temeiul dreptului național, dar continuă să fie

plasat în detenție, pe baza unei noi decizii de plasare, în același loc de detenție care era considerat inițial un loc la frontieră și calificat în prezent de autorități ca un loc situat pe teritoriu, intră tot în domeniul de aplicare al articolului 43 din Directiva 2013/32/UE?

- În cadrul aceleiași proceduri de protecție internațională, același loc de detenție poate fi, într-o primă etapă, asimilat printr-un text normativ unui loc situat la frontieră și, după ce solicitantul a fost autorizat să intre pe teritoriu ca urmare a expirării termenului de patru săptămâni sau ca urmare a unei decizii de examinare ulterioare, considerat un loc pe teritoriu?
- Care este implicația detenției reclamantului în același loc care este situat geografic pe teritoriu, dar care era la început asimilat unui loc situat la frontieră și care a fost ulterior calificat de autoritățile belgiene drept loc de detenție pe teritoriu ca urmare a expirării termenului de patru săptămâni, asupra competenței temporale și materiale a autorității decizionale?

3.1) Autoritatea decizională care a inițiat examinarea unei cereri de protecție internațională în cadrul unei proceduri la frontieră și care lasă să treacă termenul de patru săptămâni prevăzut la articolul 43 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE pentru a se pronunța cu privire la această cerere sau care a adoptat în prealabil o decizie de examinare ulterioară, poate, deși toate actele de cercetare, inclusiv interviul personal, au fost efectuate înainte de expirarea acestui termen, să continue examinarea cererii respective pe baza unui tratament prioritar în sensul articolului 31 alineatul (7) din directiva menționată, atunci când solicitantul continuă să fie plasat în detenție, pe baza deciziei unei alte autorități, în același loc de detenție, asimilat inițial unui loc la frontieră, pentru motivul că detenția sa este necesară «pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție internațională, care nu ar putea fi obținute dacă solicitantul nu ar fi plasat în detenție, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului»?

3.2) Autoritatea decizională care a inițiat examinarea unei cereri de protecție internațională în cadrul unei proceduri la frontieră și care lasă să treacă termenul de patru săptămâni prevăzut la articolul 43 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE pentru a se pronunța cu privire la această cerere sau care a adoptat în prealabil o decizie de examinare ulterioară, fără să fi efectuat un interviu personal cu solicitantul în acest termen, poate continua examinarea acestei cereri pe baza unui tratament prioritar în sensul articolului 31 alineatul (7) din directiva menționată, atunci când solicitantul continuă să fie plasat în detenție, pe baza deciziei unei alte autorități, în același loc de detenție, asimilat inițial unui loc la frontieră, pentru motivul că detenția sa este necesară «pentru a stabili elementele pe care se bazează solicitarea de protecție

internațională, care nu ar putea fi obținute dacă solicitantul nu ar fi plasat în detenție, în special în cazul în care există un risc de sustragere a solicitantului»?

- 4) O asemenea aplicare a reglementării naționale este compatibilă cu caracterul excepțional al detenției solicitantului care decurge din articolul 8 din Directiva 2013/33/UE și al obiectivului general al Directivei 2013/32/UE?
- 5) Articolul 31 alineatele (7) și (8) și articolele 43 și 46 din Directiva 2013/32/UE coroborate cu articolul 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că [Conseil du contentieux des étrangers], atunci când este sesizat cu o cale de atac împotriva unei decizii adoptate în cadrul unei proceduri inițiate la frontieră, trebuie să invoce din oficiu depășirea termenului de patru săptămâni?"

Cu privire la cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență

- 59 Conseil [du contentieux des étrangers] solicită ca prezenta trimitere preliminară, precum și trimiterile preliminare cu numerele de cauză C-51/24 și C-52/24, să fie judecate potrivit procedurii preliminare de urgență, prevăzută la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.
- 60 În această privință, trebuie precizat că reclamanta este în prezent privată de libertate, întrucât se află în detenție în „centrul de tranzit Caricole”.
- 61 Pe de altă parte, răspunsurile Curții la întrebările adresate vor avea un impact direct și determinant asupra soluționării cauzei principale.
- 62 În acest cadru, trebuie să se constate că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Directivei 2013/32/UE care intră sub incidența titlului V din partea a treia din Tratatul FUE privind spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 63 În plus, în ceea ce privește condiția referitoare la urgență, trebuie subliniat, în primul rând, că această condiție este îndeplinită în special atunci când persoana vizată în cauză este în prezent privată de libertate. Din această perspectivă, situația persoanei vizate trebuie să fie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii prin care se urmărește obținerea judecării trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (Hotărârea din 17 martie 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 64 Potrivit unei jurisprudențe constante, plasarea unui resortisant al unei țări terțe într-un centru de detenție, fie în cadrul cererii sale de protecție internațională, fie în vederea îndepărtării sale, constituie o măsură privativă de libertate (Hotărârea din 19 iulie 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, punctele 34 și 35,

Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punctele 23 și 25, Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctele 40 și 41, Hotărârea din 17 martie 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctele 31 și 35, precum și Ordonanța din 5 iulie 2018, C și alții, C-269/18 PPU, EU:C:2018:544, punctele 35 și 37).

- 65 În orice caz, dacă elementele care constituie urgența nu mai sunt îndeplinite în momentul în care Curtea se pronunță, întrebările preliminare rămân relevante pentru soluționarea litigiului.

DOCUMENT DE LUCRU